

[Harald Petersen.]

rede sidste Foraar i Forsvarskommissionen, gik i Staa paa Grund af, at den politiske Uro, som satte ind sidste Foraar, ikke skabte den efter min Bedømmelse naturlige Baggrund for et Arbejde i Kommissionen, idet Det radikale Venstres Optræden, som det viste sig nu og da, udsatte Socialdemokratiet for svare Fristelser, saa store Fristelser, at de endog vilde fravige deres saglige Opfattelse for at opnaa politiske Formaal. Ud fra den Grundbetragtning, som jeg hele Tiden har anlagt i disse Spørgsmaal, vilde jeg anse det for den største Ulykke, hvis vi i disse Aar paa ny havde faaet rejst Forsvarsspørgsmaalet paa den gammelkendte Basis. For at sige det rent ud har jeg tillagt det megen Betydning, ja, afgørende Betydning, at Forsvarsspørgsmaalet i Danmark løses paa et bredt Grundlag, saadan at det kan bære baade folkeligt og politisk. Dertil hører efter min Mening i første Række, at to Partier kan raabe hinanden op, nemlig det nuværende højtærede Regeringsparti og mit eget Parti.

Ud fra den Opfattelse, som jeg ogsaa tror deles af det ærede konservative Parti, har jeg anlagt den Forsvarspolitik, jeg har Ansvaret for. Ud fra den Opfattelse har jeg baade, naar det bar med, og naar det bar mod, søgt at tilrettelægge Forholdene, og derfor var det som sagt, da den politiske Uro satte ind sidste Foraar, blevet min præventive Opgave at søge at hindre, at Socialdemokratiet i Forsvarskommissionen eller her i Tinget af partipolitiske Aarsager skulde lade sig kompromittere af den radikale Taktik i dette Spørgsmaal og af den livsfjerne Negativitet, der er dette Partis særlige Kendemærke i denne Sag.

Jeg tror at turde sige, at dette Synspunkt og denne grundlæggende Betragtning har sejret. Jeg tror virkelig, det er lykkedes. Jeg tror, at de Proklamationer, der er fremsat af den højtærede Forsvarsminister i „Social-Demokraten“ for nylig, suppleret med den højtærede Finansministers Udtalelser paa et Møde i Jylland og nu rundet af i Gaar med en højofficiel Erklæring fra den højtærede Udenrigsminister; hvis Syn paa disse Sager jeg kender ogsaa fra mit Samarbejde med ham i den tidligere Regering, Synspunkter, som faldt meget nøje sammen med mine, turde være et-

Vidnesbyrd om, at den radikale Negativisme nu og forhaabentlig i Fremtiden er Raab i Ørkenen, for der er virkelig efter den Udtalelse, der blev fremsat i Gaar af den højtærede Udenrigsminister, og som blev gentaget et Par Gange, Tale om en forpligtende og positivt udformet Grund sætning for det danske Forsvarsvæsen, og den højtærede Udenrigsministers kategoriske Udtalelser paa Regeringens Vegne i Gaar svarer jo nøje til Indholdet af det Direktiv til Hærens og Søværnets øverste Ledelse, som jeg forinden min Afgang som Forsvarsminister gav som Retningslinie for dansk Militærs Optræden i Tilfælde af en pludselig opstaaet Konflikt.

Skal der derfor være Alvor i disse Spørgsmaal — og for mit Vedkommende nærer jeg ingen Tvivl om, at der fra den høje Regerings Side er Alvor deri —, saa betyder det realpolitisk, at hele dette Forsvarsproblem nu er hævet op over den snævre Partipolitik, og selv de Radikale, som jo ellers ikke kan lære meget i det Spørgsmaal, har ogsaa paa en vis Maade ændret Signaler, politisk set i hvert Fald, desværre ikke sagligt. Det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen har jo for nogen Tid siden holdt en Tale nede i sin Valgkreds og dør officielt erklæret, at hans Parti som Støtteparti for Regeringen ikke vil drage politiske Konsekvenser af en socialdemokratisk Forsvarspolitik paa et positivt og realistisk Grundlag. Det er virkelig Udtryk for en radikal Sympati, som Venstre i hvert Fald ganske har savnet i de to Aar, da Venstre var henvist til et Samarbejde med det ærede Medlems Parti paa dette Omraade.

Om denne radikale Svingning er Udtryk for større Alvor eller Udtryk for et Stykke lettere gennemskuelig Taktik, tilsigtende at gaa paa Rov, hvor man tror, der er lidt at hole, faar Tiden vise. Men Svingningen fortjener efter min Opfattelse at noteres. — Imidlertid, ganske uanset, hvad de Radikale maatte mene om vort Forsvars Genrejsning, tror jeg, at man kan slaa fast, at paa eet Omraade — og det er efter min Mening det vigtigste — synes Forudsætningerne i Dag at være bedre end nogen Sinde før for at naa til Forstaaelse paa et bredt Grundlag, og det er, som sagt, med Hensyn til de politiske Muligheder. Jeg tror, at Viljen til at se alle disse Problemer i deres